

[Justitsministeren.]

sig gøre, saa længe man opretholder den Bestemmelse i den gældende Lov om Tvangsakkord, at Panterrettigheder ikke berøres af Akkorden, thi da kan Panthaveren ganske roligt holde sig tilbage, medens Akkorden slutes, og bagefter gøre sine Rettigheder gældende. Panthaveren kan da blive den, der indkasserer alt det gode, der var tiltænkt Debitor gennem Tvangsakkorden; det vil sige, Panthaveren kan vente til bedre Tider, og naar saa Debitor, der har faaet Akkorden, paa Grund af de bedre Tider har arbejdet sig noget op, kan Panthaveren komme og tilegne sig det hele.

Nu har man imidlertid først gjort den Indvending fra anden Side, at det villiesbestemte Pant, det Pant, der skabes ved, at den, som ejer Ejendommen, ønsker et Laan og tilbyder Pant i sin Ejendom som Sikkerhed for Laanet, at dette villiesbestemte Pant, som hviler paa en kontraktmæssig Aftale, skulde man ikke nedskære ved en Tvangsakkord. Jeg finder ikke denne Indvending rigtig; det er et gammelt Spørgsmaal, som allerede blev drøftet i den Kommission, som var nedsat for at udarbejde det Lovforslag, der blev til Tvangsakkordloven af 1905. Men jeg skal ikke rippe yderligere op i denne Strid, for overfor de to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, som modsætter sig Nedskæring af det villiesbestemte Pant ved en Tvangsakkord, har jeg givet efter og sagt, at jeg kunde finde mig i, at man indskrænkede det til at gælde Retspanterrettigheder, det vil sige de Panterrettigheder, som stiftes derved, at en simpel Kreditor, der har faaet exigibelt Grundlag for sin Fordring, gør Udlæg i Ejendommen; derved faar han en Retspanterrettighed i den. Et saadant Udlæg er et Led i en Retsforfølgning, som normalt inden lang Tid maa afsluttes med en Tvangsauktion, for at vedkommende Kreditor kan naa det Maal, som er det loyale Maal for en Retsforfølgning, nemlig at søge sin Fyldestgørelse i Pantet, saa vidt det kan strække til. Men den Praksis har indsneget sig, at Udlægshavere ikke gaar til Tvangsauktion, navnlig i Tider som disse, hvor en Tvangsauktion i mange Tilfælde ikke vilde bringe dem Dækning, men ganske roligt opretholder Stillingen som Retspanterhavere og derved ifølge § 20 i Tvangsakkordloven bliver uberørte af en Akkord. De bliver derved i Stand til at optræde akkurat, som jeg før skildrede, at Indehaveren af det villiesbestemte Pant kunde optræde: ganske roligt vente og vente, indtil gennem en Akkord og forbedrede Konjunkturer Debtors

Forhold er blevet saa meget bedre, at der nu kan blive Dækning; saa kan Udlægshaveren gaa frem og tilegne sig det hele.

Jeg troede da, at der kunde være blevet Enighed paa det Grundlag, at Forslaget kun skulde omfatte Retspanterrettigheder, men nu har de to Partier, som er gaaet sammen i denne Sag, yderligere villet indskrænke det saaledes, at det ikke er alle Retspanterrettigheder, som kan nedskæres ved en Tvangsakkord eller, saaledes som det nu her foreslaas, hindres i at blive gjort gældende overfor en Tvangsakkord; de vil indskrænke det til kun at gælde de Retspanterrettigheder, som stiftes, *efter* at nærværende Lovforslag er blevet til Lov og traadt i Kraft. Det er at indskrænke det hele alt for meget, og det er at indskrænke det uberettiget og ubegrundet.

Den ærede Ordfører udtalte, at man altid betænker sig meget paa at give Love tilbagevirkende Kraft. Ja, Straffelove betænker man sig meget stærkt paa at give tilbagevirkende Kraft, men det er da ingenlunde ualmindeligt, at man giver andre Love tilbagevirkende Kraft. Og naar det netop er særlig ønskeligt i den nuværende Krisetid at give en Lov, som gør det muligt at afkræfte Retspanterrettigheder overfor en Tvangsakkord, saa er der ingen Grund til, at den ikke skulde have tilbagevirkende Kraft. Thi det er netop de gamle Udlæg, som man har ladet ligge og ikke forfulgt, det er netop dem, der er farlige; thi Kreditor ved i saadanne Tilfælde, at han ikke er ude med en normal Retsforfølgning, som maa ende med en Tvangsauktion, nej, han har netop lagt sig til Ro med den ved Udlæget stiftede Retspanterrettighed og siger: Nu sidder jeg med min Retspanterrettighed bedre end de simple Kreditorer; jeg venter ganske roligt, til paa den ene eller anden Maade Debtors Forhold forbedrer sig, saa kommer jeg og tager Udbyttet deraf, hvad enten det er ved en Akkord med Statstilskud eller paa anden Maade, Forholdene bliver forbedret; er det en Akkord med Statshjælp, vil Statshjælpen ligefrem tilfalde denne Udlægshaver, som efter Akkorden kan komme og tage alt, hvad der er. Derfor kan jeg ikke gaa med til denne sidste Indskrænkning. Jeg har strakt mig saa vidt i Imødekommenhed — for man maa jo forhandle sig til Rette i disse Krisetider —, som det var mig muligt, idet jeg er gaaet med til at indskrænke Lovforslaget til kun at angaa Retspanterrettigheder, men jeg maa bestemt fastholde, at det er nødvendigt, at Lovforslaget og den af Lovforslaget udgaende Lov omfatter *alle* Retspanterrettig-